

fiwe Benner. Jeg skulde derfor nærmest holde mig til, at da vi engang have vedtaget Loven, og da vi engang have tilstøbet, og nu atter tilstøbet en Revision, bør denne kunne blive staaende ved Magt for en noget længere Aarrække, mindst i 10 Aar, istedetfor som foreslaaet i 5 Aar.

Solstein: Jeg troer, det vilde være et Gode, naar Loven blev slaaget fast for en noget længere Tid, thi dette vilde vistnok i alt Fald gjøre de vedkommende Communer paa Landet lidt mindre tilbøjelige til at gaae saa let ind paa Bestemmelser, om hvilke de i Grunden mene, at de ere lidet eller Intet bethydenne. Man troster sig nemlig ved, at om et Par Aar er den Beslutning ude af Kraft; altsaa, tænker man, kunne vi lade det gaae denne Gang som de foregaaende; men naar Sagen faaer lidt større Betydning, kunde det nok være, at det vilde blive taget lidt alvorligere under Overveelse, hvorvidt det ikke var rigtigst at modificere en Deel af Bestemmelserne. Jeg haaber forresten, at jeg ikke er bleven misforstaaet, naar jeg fra Først af udtalte, at jeg naturligviis ikke vilde reise nogen Opposition imod Loven eller dens Fremme. Jeg vilde kun gjøre opmærksom paa en Mangel ved Udførelsen af Consequenserne af den, men jeg erkjender villig, at den kan være nødvendig og vistnok ogsaa kan have sin Betydning paa mange Steder i Kjøbstæderne. For det store Fleertal af Landcommunerne er den derimod sikkert af overmaade liden Betydning, og paa mange Steder har den slet ingen. Dette ligger vistnok for en Deel i, at man, da Loven fra Først af blev sat i Virksomhed, var ivrig i denne Retning, og de vedkommende Dorigheder, som sikk tilveiebragt Vedtægterne, fik da i dem indført en heel Deel Bestemmelser, der senere have viist sig at være upraktiske, idet de staae i altsfor stor Strid med de daglige Forhold, saaledes som de have formet sig hos os paa Landet. Dette har igjen medført, at man af Nødvendighed er bleven ligegyldig med Bestemmel-

sernes Overholdelse, og derved er endelig Resultatet blevet, at man har bestaaende Forstrifter, som i mange Communer aldeles ikke ændres af Nogensomhelst.

Müller: Fra den Tid, Sundhedspolitiloven af 1858 blev forelagt, tilstaaer jeg, at jeg har faaet en Art Skræk for alle Arter Sundhedspoliti. Nærværende Lovudkast er jo i det Væsentlige overensstemmende med Loven af 29de December 1862, som forlængede Gyldigheden af Sundhedsvedtægterne, der vare tilveiebragte efter den oprindelige Lov af 12te Januar 1858. Da Loven af 1862 blev foreslagt, hittede den daværende ærede Justitsminister, at der allevegne i Landet, og navnlig ogsaa i Landcommunerne, havde været en stor Tilbøjelighed til og Iver for at faae Sundhedsvedtægter tilveiebragte, men der var dog, som det vil sees af Motiverne, enkelte halstarrige Byer, nemlig Nyborg og Frederiksfund. Man havde imidlertid altid haab om, at de vilde kunne komme til en rigtigere Anskuelse og omstøder vedtage Sundhedsvedtægter ligesom de fleste andre Byer, men der staaer nu 3 Byer tilbage, som ikke have Sundhedsvedtægter, nemlig Nyborg, Holbæk og Rjøge. Vi see ogsaa af Motiverne, at der har fundet en ikke ringe Reaction Sted i denne Sag, idet Sundhedsvedtægterne paa ikke saa Steder, hvor de vare vedtagne, ere blevne satte ud af Kraft, ifølge vedkommende Communalbestyrelser og Sogneforstanderskabers udtrykkelige Forlangende; navnlig er dette Tilfældet med ikke mindre end 57 Landsogne og med Kjøbstæderne Rjøge og Holbæk. Jeg troer, det har en langt større Betydning, at Sundhedsvedtægterne efter vedkommende Communalbestyrelser og Sogneraads udtrykkelige Forlangende ere satte ud af Kraft, hvor de allerede ere prøvede, end at de ere vedtagne, hvor de ikke ere prøvede; thi det forekommer mig at være et klart og tydeligt Beviis for, at man idetmindste paa mange Steder har fundet, at de ikke ere værd at opretholde. Nu hører jeg ogsaa af det ærede